

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2012 r.,
skargi M. Z.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 marca 2012 r.,
wydanego w sprawie z powództwa M. Z.
przeciwko "N." Chłodnie Polskie Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
o zapłatę,

**odrzuca skargę i zasądza od powoda na rzecz pozwanego
1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów
wywołanego nią postępowania.**

Uzasadnienie

W związku ze skargą powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 marca 2012 r. należy zważyć, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz wnioszek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Nie przytoczono w niej przepisów, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, sam zaś zarzut naruszenia wskazanych przepisów nie oznacza jeszcze, że skarżący uznaje orzeczenie za niezgodne z tymi przepisami.

Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie wyjaśniano, że rygory określone w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. stanowią takie wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, które przez ustawodawcę zostały wyraźnie oddzielone. Jest tak dlatego, że *nie wszystkie wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach obu podstaw, powodują niezgodność orzeczenia z prawem, a jeśli tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne* (por. Kodeks postępowania cywilnego – Komentarz pod red. T. Erecińskiego, Lexis Nexis 2007, tom drugi, str. 325-326).

Ponadto, jak wynika z art. 424⁴ k.p.c., podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Zarzucając naruszenie art. 382 k.p.c. skarżący w istocie zmierza do podważenia ustalonego w sprawie stanu

faktycznego. W skardze nie wskazano innych przepisów regulujących postępowanie przed sądem drugiej instancji, a z jej uzasadnienia wynika, że skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne, co nie jest dopuszczalne.

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym m.in. skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.